

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA SWAT przeciwko Polsce

(Skarga nr 13545/03)

WYROK

STRASBURG

dn.18 grudnia 2007 r.

PRAWOMOCNY

dn.18.03.2008 r.

Wyrok stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi w artykule 44 § 2 Konwencji. Wrok ten podlega korekcie wydawniczej przed jej opublikowaniem w ostatecznej wersji. -/-

W sprawie Swat przeciwko Polsce, -/-

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), jako Izba składająca się z następujących sędziów:

Nicolas BRATZA, *Przewodniczący*,

J. CASADEVALL,

G. BONELLO,

K. TRAJA,

S. PAVLOVSKI,

L. GARLICKI,

L. MIJOVIĆ, *sędziowie*,

oraz T.L. EARLY, *Kanclerza Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 listopada 2007 roku,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu: -/-

POSTĘPOWANIE -/-

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 13545/03) wniesionej w dniu 14 kwietnia 2003 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na podstawie artykułu 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego Pana Andrzeja Swat („skarżący”). -/-

2. Skarżący był reprezentowany przez Pana Adama Bodnara, pracującego w Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka w Warszawie. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez jego pełnomocnika Pana Jakuba Wołasiewicza, z Ministerstwa Spraw Zagranicznych. -/-

3. Skarżący zarzucał, że jego sprawa nie została rozpatrzona w rozsądnym terminie, jak wymaga tego artykuł 6 § 1 Konwencji. Zarzucał także naruszenie artykułu 13 Konwencji z powodu braku skutecznego środka odwoławczego na przewlekłość postępowania. -/-

4. W dniu 7 maja 2006 r., Trybunał podjął decyzję o powiadomieniu Rządu o wpłynięciu skargi. Na mocy artykułu 29 § 3 Konwencji przyjęto, że sprawa zostanie rozpatrzona w tym samym czasie zarówno, co do dopuszczalności jak i co do meritum. -/-

STAN FAKTYCZNY -/-

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY -/-

5. Skarżący urodził się w 1950 roku i mieszka w Warszawie. -/-

6. W dniu 27 listopada 1996 r. skarżący złożył pozew do Sądu Rejonowego w Warszawie o uznanie, że posiadał umowę o pracę na czas określony. Nadto, skarżący wnosił o przywrócenie go na wcześniej zajmowane stanowisko oraz wezwanie jego ówczesnego pracodawcy do uregulowania niezapłaconego wynagrodzenia. -/-

7. W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zbadał sprawę istnienia umowy o pracę i w tej kwestii, wyrokiem wydanym w dniu 26 maja 1998 r. oddalił powództwo skarżącego. Skarżący wniósł apelację. -/-

8. W dniu 26 listopada 1998 r. Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie. Skarżący wniósł skargę kasacyjną. -/-

9. Wyrokiem z dnia 7 września 1999 r. Sąd Najwyższy uwzględnił skargę kasacyjną, stwierdził nieważność wyroku Sądu Okręgowego i odesłał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy zauważył, że zasadnicza kwestia w rozwiązaniu tego sporu, to jest ustalenie, jaki był charakter zajmowanego przez skarżącego stanowiska oraz stosunek prawny między nim a zleceniodawcą nie zostały właściwie rozpoznane. -/-

10. W dniu 8 maja 2000 r. Sąd Okręgowy uchylił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 26 listopada 1998 r. i odesłał akta sprawy do ponownego rozpatrzenia. -/-

11. Wyrokiem częściowym z dnia 17 kwietnia 2003 r. Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek skarżącego i uznał, że posiadał on umowę o pracę w określonym czasie. Przeciwnik procesowy wniósł apelację. -/-

12. W dniu 6 lutego 2004 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację. -/-

13. W dniu 17 września 2004 r. skarżący wniósł skargę na podstawie artykułu 5 Ustawy z 2004 r., w której skarżył się na przedłużanie się postępowania. Domagał się od sądu stwierdzenia przewlekłości postępowania oraz przyznania mu z tego tytułu zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych, to znaczy w najwyższej wysokości przewidzianej przez ustawę. -/-

14. W dniu 17 listopada 2004 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił odwołanie. Uznał on, że czas trwania postępowania wynikał z zawiłości sprawy, jak również z faktu, że strony zastosowały różne środki odwoławcze. Sąd zaznaczył, że nie było opóźnień w pracy organów prowadzących postępowanie oraz stwierdził, że mimo, iż sprawa była rozpatrywana przez wiele instancji, rozprawy odbywały się w regularnych odstępach czasu. Chociaż stwierdzono przejściowe opóźnienia w czasie postępowania przed sądem rejonowym ponownie rozpatrującym sprawę, to Sąd Okręgowy podkreślił, że opóźnienia te wynikały głównie z bardzo dużej ilości spraw, jakie ten sąd miał w tym czasie na wokandzie. Nadto, Sąd zauważył, że skarżący przyczynił się także do czasu trwania postępowania, w szczególności poprzez dwukrotne w czasie szóstego roku postępowania rozszerzanie pierwszego pozwu. W rezultacie, zważywszy na okoliczności sprawy, czas trwania postępowania nie przekroczył czasu niezbędnego do rozwiązania sporu. -/-

15. Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2005 r. Sąd Rejonowy wydał orzeczenie w przedmiocie pozostałych roszczeń skarżącego, to znaczy w przedmiocie wniosku o przywrócenie go na wcześniej zajmowane stanowisko oraz w przedmiocie wniosku o uregulowanie niezapłaconego wynagrodzenia i w tym zakresie stwierdził, że nastąpiło przedawnienie powództwa. W dniu 29 marca 2005 r. skarżący złożył odwołanie. -/-

16. Posiedzenie w sprawie odwołania wyznaczone początkowo na dzień 16 września 2005 r. zostało odroczone, z uwagi na fakt, że strony poinformowały sąd o woli polubownego rozstrzygnięcia sporu. W październiku 2005 r. adwokaci stron przedstawili sądowi projekt rozwiązania sporu. -/-

17. W dniu 9 grudnia 2005 r. skarżący wniósł po raz drugi skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania. Uściślił, że kwestionuje czas trwania postępowania w całości, to znaczy od czasu wniesienia przez niego powództwa w listopadzie 1999 roku. Skarżący stwierdził, że w niniejszej sprawie powodem wydłużania postępowania były głównie popełniane przez sądy błędy w ocenie, w szczególności w czasie piątego roku postępowania, a które doprowadziły do kolejnych unieważnień wyroków w tym sporze. Skarżący potwierdził raz jeszcze, że poniósł szkodę z powodu długości postępowania i domagał się z tego tytułu zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł. -/-

18. W dniu 10 stycznia 2006 r. strony zawarły ugodę rozstrzygając tym samym spór polubownie. W konsekwencji Sąd Okręgowy unieważnił wyrok Sądu Rejonowego i umorzył postępowanie. -/-

19. W dniu 7 marca 2006 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznał skargę skarżącego. Sąd uznał jednak, że jest właściwy jedynie w kwestii części okoliczności faktycznych, to jest tych, które miały miejsce po wniesieniu pierwszej skargi. Sąd Apelacyjny oświadczył, że zgodnie z zasadą prawomocności materialnej nie może badać okoliczności faktycznych, wobec których inny sąd wydał już prawomocne orzeczenie. Tak też, sąd uznał skargę za niedopuszczalną w części dotyczącej okresu badanego w ramach pierwszej skargi skarżącego. Co do okoliczności faktycznych następujących po tym okresie, Sąd Apelacyjny odrzucił skargę stwierdzając, że od wskazanej daty postępowanie toczyło się bez zbędnej zwłoki. Sąd podniósł na marginesie uzasadnienia orzeczenia, że sąd wezwany do rozpoznania czy sprawa była rozpatrzona w rozsądnym terminie nie może orzekać w przedmiocie zasadności postanowień wydanych co do meritum sporu. -/-

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA -/-

20. W dniu 17 września 2004 r. weszła w życie ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki

wprowadzając do polskiego porządku prawnego środek odwoławczy mający zastosowanie w przypadku przewlekłości postępowań. -/-

21. Artykuł 2 wyżej wspomnianej ustawy w związku z artykułem 5 stanowią, że strona postępowania może w toku postępowania w sprawie, wnieść skargę do sądu właściwego do stwierdzenia przewlekłości postępowania. Nadto, strona postępowania może wnosić o podjęcie stosownych środków mających na celu przyspieszenie biegu postępowania. Strona postępowania może również żądać przyznania jej zadośćuczynienia z tytułu szkody, która mogła wynikać z przewlekłości. -/-

22. Zgodnie z artykułem 12 Ustawy z 2004 roku, sąd oddała niezasadną skargę. Natomiast uwzględniając skargę sąd stwierdza, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania. Poza tym, na żądanie skarżącego sąd może zalecić podjęcie przez sąd rozpoznający sprawę odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie. Uwzględniając skargę, sąd na żądanie skarżącego może mu przyznać zadośćuczynienie w maksymalnej wysokości 10.000 złotych. -/-

23. Zgodnie z artykułem 14 Ustawy z 2004 roku skarżący może wystąpić z nową skargą w tej samej sprawie po upływie dwunastu miesięcy od dnia wydania przez sąd orzeczenia, o którym mowa w artykule 12, lub po upływie sześciu miesięcy w sprawie egzekucyjnej. -/-

24. W myśl artykułu 16 Ustawy z 2004 roku strona, która nie wniosła skargi zgodnie z artykułem 5 może dochodzić, na podstawie artykułu 417 Kodeksu Cywilnego, naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości postępowania, po warunkiem jego zakończenia. -/-

PRAWO -/-

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI -/-

25. Skarżący zarzuca naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, tak jak to przewiduje artykuł 6 § 1 Konwencji. Przywołany przez skarżącego przepis brzmi jak następuje: -/-

„Każdy ma prawo do rozpatrzenia jego sprawy (...) w rozsądnym terminie, przez sąd (...), przy (...) rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym(...)” -/-

26. Rząd nie zgodził się z tym zarzutem.-/-

27. Trybunał zauważa, że postępowanie rozpoczęło się w listopadzie 1996 roku, a zakończyło się w dniu 10 stycznia 2006 roku. Zatem, okres podlegający rozpatrzeniu trwał blisko 9 lat i 2 miesiące.-/-

A. Dopuszczalność skargi -/-

Sprzeciw Rządu, co do niewykorzystania krajowych środków odwoławczych

28. Rząd uważa, że skarżący nie wykorzystał krajowych środków odwoławczych. Mógł on, w szczególności, wnieść powództwo o zadośćuczynienie z tytułu przewlekłości postępowania zgodnie z artykułem 16 Ustawy z 2004 roku, w związku z artykułem 417 Kodeksu Cywilnego.

29. Skarżący podnosi, że dwukrotnie skorzystał ze środka odwoławczego przewidzianego w artykule 5 Ustawy z 2004 roku, lecz bez powodzenia.-/-

30. Trybunał zauważa, że przedmiotowej sprawie ani jedna skarga wniesiona przez skarżącego nie dała pozytywnego rezultatu. Tymczasem Trybunał przypomina, że skarga wniesiona przez skarżącego jest uważana za skuteczny środek prawny w odniesieniu do zarzutów dotyczących długości postępowań (*Michalak p. Polsce* (dec.), nr 24549/03, §§ 37-43). Ponadto, zgodnie z tym co zostało już uznane w sprawie *Cichla* (*Cichla p. Polsce*, nr 18036/03, § 26, 10 października 2006r.), skarżący, który już raz skorzystał ze środka odwoławczego przewidzianego przez Ustawę z 2004 roku nie jest zobowiązany do wnoszenia następnej skargi. -/-

31. Biorąc po uwagę powyższe, Trybunał uważa, że zgodnie z artykułem 35 § 1 Konwencji wewnętrzne środki odwoławcze zostały wyczerpane. -/-

32. Trybunał odrzuca, zatem sprzeciw Rządu. -/-

33. Trybunał stwierdza więc, że skarga nie może być uznana za oczywiście nieuzasadnioną w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. Po za tym Trybunał podnosi, że nie ma żadnego powodu by uznać ją za niedopuszczalną. Należy zatem uznać ją za dopuszczalną. -/-

B. Meritum -/-

34. Rząd twierdzi, że skarżący przyczynił się do długości postępowania, szczególnie przez rozszerzanie pierwszego pozwu w czasie piątego roku postępowania. -/-

35. Skarżący nie zgadza się z zarzutem Rządu. -/-

36. Trybunał przypomina, że rozsądna długość czasu trwania postępowania powinna być oceniana w świetle okoliczności sprawy i z uwzględnieniem kryteriów ustalonych w orzecznictwie Trybunału, w szczególności stopnia zawiłości sprawy, postępowania skarżącego i właściwych władz oraz wagi postępowania dla skarżących (zob. między innymi *Frydlender p. Francji* [GC], nr 30979/96, §43, ETPCz 2000-VII).-/-

37. W niniejszej sprawie Trybunał podnosi na wstępie, że nawet zakładając, iż postępowanie było w pewnym stopniu zawiłe, nie można uznać tego czynnika za jedyny, który usprawiedliwiałby sam w sobie czas trwania postępowania. Nie wydaje się również, aby zachowanie skarżącego

przyczyniło się w zasadniczy sposób do czasu trwania postępowania. Natomiast, jeśli chodzi o zachowanie organów sądowych, Trybunał zauważa, że zasadnicza kwestia w rozwiązaniu tego sporu to jest stwierdzenie czy skarżący posiada lub nie umowę o pracę została rozstrzygnięta dopiero w ósmym roku postępowania, które toczyło się jeszcze przez około dwa miesiące, aby zakończyć się ugodą zawartą z inicjatywy stron. Chociaż Trybunał przyjmuje, że takie czynniki jak zawilość sprawy i fakt, że sądy różnych instancji orzekały w sporze mogą być powodem, który w pewnym stopniu może usprawiedliwić czas trwania postępowania, niemniej jednak, po pewnym czasie, powody te nie mogą usprawiedliwiać całkowitego okresu postępowania, tak jak w tym wypadku, gdy postępowanie trwało ponad dziewięć lat. W dodatku, gdy czas trwania postępowania przekracza pewne granice, to nawet brak opóźnień ze strony organów prowadzących postępowanie nie stanowi już wiarygodnego powodu, który pozwoliłby uznać, że został spełniony warunek „rozsądnego terminu”. Dotyczy to szczególnie sporów pracowniczych, w których ze względu na ich specyficzny charakter, ważne jest pilne załatwienie sprawy (*Nibbio p. Włochom*, nr 12854/87, 26 lutego 1992 r., A 228-A, § 18). -/-

38. Trybunał wielokrotnie rozpatrywał sprawy w podobnych do niniejszej kwestiach i stwierdzał naruszenie artykułu 6 § 1 Konwencji. Po zbadaniu przedłożonych elementów sprawy Trybunał uznał, że Rząd nie przedstawił żadnego dowodu lub argumentu, który mógłby usprawiedliwić całkowity czas trwania spornego postępowania. -/-

39. Elementy te są wystarczające dla Trybunału, aby stwierdzić naruszenie artykułu 6 §1 Konwencji. -/-

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTUKUŁU 13 KONWENCJI -/-

40. Skarżący stwierdza, że wykorzystane przez niego środki odwoławcze w celu zaskarżenia czasu trwania postępowania okazały się w praktyce nieskuteczne. Cytuje on artykuł 13 Konwencji, o następującym brzmieniu : -/-

”Każdy, kogo prawa i wolności zawarte w (...) Konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego -/-

także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące funkcje urzędowe”-/-

A. Dopuszczalność -/-

41. Trybunał uważa, że zarzut ten wiąże się z wyżej wymienionym. Należy, zatem uznać go za dopuszczalny. -/-

B. Meritum -/-

42. Trybunał przypomina, że artykuł 13 gwarantuje dostępność, na szczeblu krajowym, środka urzeczywistniającego przestrzeganie praw i wolności konwencyjnych zapewnionych w jakiejkolwiek formie w krajowym porządku prawnym. Skutkiem artykułu 13 jest zatem wymóg istnienia krajowego środka o charakterze skargi, uprawniającego „właściwy organ państwowy” do rozpoznania skargi opartej na Konwencji oraz do zaproponowania stosownego środka zaradczego (...). W dodatku, środek wymagany przez artykuł 13 musi być "skuteczny" zarówno w praktyce jak i w prawie (*Wille p. Lichtenstein*, nr 28396/95, 28 października 1999 r.). W odniesieniu w szczególności do czasu trwania postępowania, to środki dostępne skarżącemu w prawie krajowym dla wniesienia skargi na nadmierną długość postępowania są „skuteczne” w rozumieniu artykułu 13 Konwencji, jeżeli „zapobiegają zarzucanemu naruszeniu, bądź jego dalszemu trwaniu” lub „dają odpowiednie wynagrodzenie za każde naruszenie, które już zaszło”. A zatem artykuł 13 oferuje alternatywę: środek jest „skuteczny”, jeżeli może zostać użyty do przyspieszenia wydania orzeczenia przez sądy prowadzące postępowanie lub daje skarżącemu odpowiednie wynagrodzenie za zwłokę, jaka już zaszła (*Krasuski p. Polsce*, nr 61444/00, 14 czerwca 2006 r., §§ 65-66).-/-

43. Trybunał przypomina również, że organy krajowe znajdują się, co do zasady, w lepszym położeniu do oceny okoliczności sprawy niż międzynarodowy trybunał. Niemniej jednak, ocena ta winna być dokonywana zgodnie z zasadami zapisanymi w Konwencji, z uwzględnieniem kryteriów ustalonych w orzecznictwie Trybunału. Trybunał wielokrotnie stwierdzał, że czas trwania postępowania powinien być w każdym przypadku badany w świetle szczególnych okoliczności sprawy. Podejście do tej kwestii przyjęte przez Trybunał polega na badaniu czasu trwania postępowania na każdym jego etapie jak też w jego całości (*Majewski p. Polsce* z dn. 11 października 2005r.; nr 52690/99 ; §§34-35). -/-

44. W odniesieniu do niniejszej sprawy Trybunał zauważa, że skarżący dwukrotnie wniósł skargę zgodnie z artykułami 5 i 14 Ustawy z 2004 r. Niemniej jednak żadna z nich nie dała pozytywnego dla skarżącego rezultatu. W przedmiocie pierwszej skargi Trybunał zauważa, że Sąd Okręgowy rozpatrywał ją po upływie około siedem lat i dziesięciu miesięcy od wszczęcia postępowania. W tych okolicznościach, Trybunał nie może zgodzić się z wnioskiem sądu krajowego w niniejszej sprawie, w kwestii przestrzegania artykułu 6 § 1 Konwencji, tym bardziej, że przywoływane na poparcie takiego rozstrzygnięcia powody, jak nagromadzenie spraw na wokandzie, oraz domniemana zawilość sprawy, nie mogą być w tym przypadku uznane za uzasadnione. Z tego względu, Trybunał może jedynie założyć, że rozsądny charakter czasu trwania postępowania został oceniany przez sąd krajowy zgodnie z kryteriami ustalonymi przez orzecznictwo

Trybunału. W kwestii drugiej skargi, wniesionej około rok po tym jak sąd rozpoznał pierwszą skargę, Trybunał zauważa, że Sąd Apelacyjny, uważając, że jest związany zasadą materialnej prawomocności sprawy, uznał ją za niedopuszczalną, jeżeli chodzi o okres poprzedzający dzień wniesienia pierwszej skargi i ograniczył rozpoznanie do okresu około roku i dwóch miesięcy następującego po tej dacie. W ocenie Trybunału, sposób przyjęty przez sąd krajowy w tej sprawie jest niezgodny z zasadami zawartymi w orzecznictwie Trybunału, zgodnie, z którym czas trwania postępowania winien być badany całościowo (zob. wyżej cytowany *Majewski*). W tym względzie Trybunał zauważa, że od dnia, w którym sąd krajowy rozpoznał pierwszą skargę skarżącego upłynął jeszcze dodatkowy okres czasu, w którym nie wydano postanowienia, co do istoty sporu. Otóż, okoliczność ta może mieć wpływ na ocenę czasu trwania postępowania w całości, to znaczy poczynając od listopada 1996 roku. Tak też, ponieważ w niniejszej sprawie chodziło o dynamiczną i mogącą rozwijać się w czasie sytuację, nie można uznać powagi sprawy osądzonej, na której oparł się sąd krajowy w celu stwierdzenia niedopuszczalności skargi skarżącego za właściwe uzasadnienie. W istocie nie można mówić, że przedmiot oceny dwóch sądów, do których wpłynęła skarga był identyczny. Z tego też powodu, sąd stanowiący w przedmiocie kolejnego odwołania skarżącego powinien uwzględnić czasu trwania postępowania w całości. Trybunał nie może przyjąć innej koncepcji, chyba, że w przypadku pierwszej skargi byłaby on badana zgodnie z orzecznictwem Trybunału. Tymczasem, w niniejszej sprawie tak się nie stało. -/-

45. Wziąwszy powyższe po uwagę, Trybunał stwierdza, że w niniejszej sprawie środki odwoławcze, z których skorzystał skarżący nie przyniosły skutku zgodnego z Konwencją, gdyż nie pozwoliły one na przyspieszenie wydania orzeczenia w spornym postępowaniu, ani nie zakończyły się przyznaniem skarżącemu odszkodowania. -/-

46. Z tego względu Trybunał stwierdza, że w niniejszej sprawie doszło również do naruszenia artykułu 13 Konwencji. -/-

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI -/-

47. Artykuł 41 Konwencji stanowi, -/-

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie. „-/-

A. Szkoda -/-

48. Skarżący domaga się kwoty 44 335, 20 złotych (około 11 660 EURO) z tytułu szkody materialnej i 12 000 EURO z tytułu doznanej szkody moralnej. -/-

49. Rząd uznaje, że żądane kwoty są wygórowane. -/-

50. Trybunał nie dostrzega związku przyczynowego między stwierdzonym naruszeniem a przywoływaną materialną szkodą i oddala wnioski. Trybunał uważa jednak, że istnieją podstawy do przyznania skarżącemu kwoty 6 500 EUR z tytułu szkody moralnej. -/-

B. Koszty i wydatki -/-

51. Skarżący domaga się zwrotu 200 złotych (około 53 EURO) za koszty i wydatki poniesione w postępowaniu przed organami krajowymi. Kwota ta odpowiada w rzeczywistości kwocie opłat poniesionych przy wniesieniu obydwu skarg o stwierdzenie przewlekłości postępowania. Zważywszy, że w żadna ze skarg nie dała pozytywnego rezultatu dla skarżącego, koszty te nie zostały skarżącemu zwrócone. -/-

52. Rząd uważa, że roszczenia skarżącego są bezzasadne. -/-

53. Trybunał przypomina, że w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów Konwencji, może on przyznać zwrot kosztów i wydatków poniesionych w trakcie postępowania przed organami krajowymi, lecz jedynie w przypadku, gdy były one wydatkowane w celu zapobieżenia lub naprawienia wyżej wymienionego naruszenia (...) (*Martinie p. Francji* [GC], nr 58765/00, 12 kwietnia 2006 r., § 62). Trybunał uważa, że w tym przypadku, należy przyznać skarżącemu zwrot kosztów z tytułu wniesienia skargi w przedmiocie stwierdzenia przewlekłości spornego postępowania. Tak też, wzięwszy pod uwagę posiadane przez Trybunał informacje i wyżej wspomniane kryteria, Trybunał uważa, że żądana kwota jest słuszna i przyznaje ją skarżącemu. -/-

C. Odsetki za zwłokę -/-

54. Trybunał uznaje, że odsetki z tytułu niewypłacenia zasądzonych kwot powinny być naliczone według stopy równej krańcowej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe. -/-

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE, -/-

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną; -/-
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji; -/-

3. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 13 Konwencji; -/-

4. *Uznaje*, iż -/-

a) pozwane państwo winno wypłacić skarżącemu, w ciągu trzech miesięcy, od dnia w którym wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji kwotę 6 500 EUR (sześć tysięcy pięćset euro) z tytułu szkody moralnej oraz kwotę 53 EUR (pięćdziesiąt trzy euro) z tytułu zwrotu kosztów i wydatków która będzie przeliczona na polskie złote po kursie z dnia zapłaty, powiększoną o podatek, który może być pobrany; -/-

b) od wygaśnięcia wyżej wspomnianego terminu do momentu zapłaty będą płacone zwykłe odsetki według stopy procentowej równej końcowej stopie Europejskiego Banku Centralnego stosowanej w tym okresie, powiększonej o trzy punkty procentowe; -/-

5. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego dotyczącego słusznego zadośćuczynienia. -/-

Sporządzono w języku francuskim i obwieszczone pisemnie w dniu 18 grudnia 2007 roku, zgodnie z artykułem 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

T.L. EARLY
Kancierz -/-

NICOLAS BRATZA
Przewodniczący -/-